

Ver weg in de Andere Werkelijkheid (AW)

‘Onnoval!’

Ergens, diep in de Andere Werkelijkheid (AW) verroert zich iets. De AW is de plaats waar dromen, nachtmerries en griezelverhalen ontstaan en werkelijkheid worden. Wie er per ongeluk verdwaalt, of blijft hangen in een nachtmerrie, komt zonder hulp nooit meer terug in de werkelijkheid.

‘Onnoval!’

Kometen trekken vurige strepen door de donkerpaarse lucht. Sterren ontploffen. Weerwolven huilen. Monsters van de nacht brullen in onzichtbare vertes. Een vormeloze hoop groen slijm trilt even. Het wezen ontwaakt. Vier jaar heeft het geslapen.

‘Onnoval!’

In de werkelijkheid waarin jij en ik leven, is er haast niets meer van P. Onnoval overgebleven. Hij is de schrijver uit de Griezelbus en hij zit gevangen in een computer, waar hij niet uit kan. Hij is een geest in een machine die al jaren niet meer gebruikt is. Een gevaarlijke geest, dat wel, maar wie kan hem bevrijden?

‘Onnoval!’

De slijmhoop beweegt, trilt, rekt zich uit, borrelt en bobbelt. Er stulpen armen uit, shlp! benen, shllp! een hoofd, plopp! ogen!

‘Ooooweeeeeeoooooweeee.’ Uit een gat in de slijmhoop komt een loeiend, klagelijk geluid. Het gat wordt een mond.

‘Onnoval!’

Kleding, zwarte cape, halsketting met tanden, gouden oorring, broek en hemd. Langzaam groeit alles uit het slijm en plooit zich om het lichaam. Ogen gaan open en knipperen kleverige draden weg. Opnieuw weeklaagt het wezen. Een lang-

gerekte kreet van pijn klinkt eenzaam in de eeuwige nacht van de A.W. Jammerend gaat P. Onnoval rechtop zitten in de Andere Werkelijkheid. Zijn spieren, zijn botten, zijn pezen, zijn kaken, alles doet zeer.

‘Zo, Onnoval. Eindelijk wakker!’

Voor hem staat een lange, donkere figuur. Een man als een schaduw. Zwarte hoed met brede rand. Wandelstok met zilveren handvat. Hij lijkt een reus tegen de donkere hemel van de A.W. Zijn gezicht lijkt een zwart gat. Twee groene vlekken glinsteren onder de rand van de hoed.

Onnoval kijkt op. Hij kreunt. Dit heb ik al eerder meegeemaakt, denkt hij.

‘Aha, mooi zo! Hij herinnert zich weer iets!’ De stem klinkt spottend en dreigend tegelijk. Onnoval voelt zich nog erg zwak, al weet hij niet meer hoe dat komt. ‘Eh... Wie... wie...’

‘Wiewie? Probeer je nu Frans te spreken? Of weet je niet meer wie ik ben? Je wilt toch niet zeggen dat je mijn naam vergeten bent, Onnoval?’

‘Nee hoor, natuurlijk niet. Laat mij even nadenken. Mijn hoofd voelt nog aan of het vol snot zit. Wacht. Ik weet het al. U bent... Was het niet iets van Spaghetti, of Ferrari, zoiets?’

Een diepe zucht. ‘Laat maar. Ik heb geen tijd voor getreuzel en geneuzel, ik ga zo dadelijk op vakantie.’

Onder de hoedrand licht een vlammetje op. Witte rookslierten vormen doodshoofden tegen de zwarte lucht. De geur van een zwavelsigaar kruipt in Onnovals neusgaten.

‘Als je de naam Ferluci nog één keer vergeet, steek ik je kont in brand, zodat je eeuwig op de blaren moet zitten.’

Onnoval lacht hard, van angst. ‘Ach, Ferluci! Natuurlijk. Ik was uw naam heus niet vergeten, hoor.’

De schaduwman snuift spottend.

‘Nee, natuurlijk niet. Je bent zeker ook niet vergeten dat wij een afspraak hebben. Dat jij tien jaar geleden met je eigen bloed een contract getekend hebt. Jij zou zieltjes voor mij winnen, weet je nog wel? Kinderzieltjes voor mijn verzameling.’

‘Verzameling?’

‘Ja, mijn verzameling vlammeende zieltjes, weet je wel. Met jouw verhalen zou jij zieltjes winnen, waardoor ik steeds meer kinderen in mijn macht krijg. Dat was de afspraak. En wat is daarvan terechtgekomen?’

Onnoval beweegt alleen even zijn wimpers. Het gesprek gaat een vervelende kant op. Dat is niet fijn, zeker niet als je daarnet nog een rustig slapende hoop slijm was. De ogen van Ferluci worden feller groen.

‘Mooi, dus dat weet jij nog, Onnoval. Dan herinner jij je vast ook dat je jammerlijk gefaald hebt! Al je pogingen om zieltjes in je macht te krijgen zijn mislukt. Je was een mens, een weerwolf, daarna een vampier en ten slotte een geest. Heeft dat iets uitgehaald? Wat heb ik van jou tot nu toe gekregen voor al mijn liefdadigheid? Niks, nada, *nothing*!’

Ferluci blaast een zure zwavelwolk in Onnovals gezicht. ‘Ik heb voor die fantastische Griezibus gezorgd, maar de kinderen die jij wilde vangen, waren jou steeds te slim af.’

Onnoval steekt een vinger op. ‘Mag ik even, meneer? Er was er wel een, hoor. Eddy C. heette hij. Hem heb ik meegesleurd naar de Andere Werkelijkheid. En hij...’

‘Oh ja?’ Ferluci’s stem klinkt als een zweepslag. Onnoval krimpt ineen.

‘Zelfs Eddy C. heb je niet weten te behouden. Eddy C. had berouw en hij koos voor een walgelijk heldhaftig einde.’* Ferluci

* Eddy C. offerde zichzelf op en redde meester Jacques en zijn klas door het geheim van het boek te verraden in hoofdstuk Eenenvoertig.

spuugt een groene straal zwavelsap uit. Een borrelend zwart gat ontstaat vlak voor de voeten van Onnoval. Stinkende dampen stijgen op.

‘Mijn geduld en jouw tijd beginnen op te raken, Onnoval. Ik geef je nog één kans om opnieuw in de werkelijkheid te bestaan. De allerlaatste. Bezorg mij nieuwe zieltjes op mijn vakantie-adres. Vertel nieuwe verhalen en vang er, laten we zeggen, zes. Binnen drie dagen. Anders...’

‘Anders wat?’

‘Oh nee, dat wil je niet weten, Onnoval. Sommige dingen zijn te erg om uit te spreken. In elk geval is je straf walgelijk smerig en afschuwelijk pijnlijk en moet zelfs ik al braken als ik eraan denk. En dat staat jou dus allemaal te wachten...’

Onnoval slikt.

‘Zes zieltjes zei u? Binnen drie dagen?’

‘Ja! Of vind je dat te weinig? Zal ik er maar tien van maken? Of vijfhonderd misschien?’

‘Nee, nee! Ik...’ Onnoval zucht. ‘Zes zieltjes. Hoe moet ik dat doen? Hoe kan ik die nou vangen in de werkelijkheid? Hoe kom ik daar weer terug?’

‘Gebruik je hoofd, Onnoval.’ Ferluci ontploft bijna. ‘Je zit toch opgesloten in de computer! Het modernste apparaat van deze tijd. De computer geeft toegang tot de hele wereld. Internet, e-mail, weet je wel. Gebruik je hersens nou eens. Moet ik dan alles voor je bedenken!’

Onnoval knikt. Was dit gesprek maar voorbij. Ferluci geeft hem het gevoel dat hij een dom jongetje is, dat straf verdient.

‘Oh, natuurlijk. Goed, goed. Komt in orde, meneer. Eh, waar gaat u op vakantie? Naar een of ander warm land, neem ik aan?’

‘Ben je belazerd. Ik zit altijd al bij het vuur. Een ijskoud land, dat is wat ik wil, bergen sneeuw. Ik ga skiën deze keer.’

Sneeuwvlokken waaien ineens om Onnovals oren. Ferluci draagt nu een bontjas en een berenmuts. Zijn wandelstok is verdwenen. Hij heeft skistokken onder zijn armen en ski's aan zijn hoefvormige voeten.

‘Lever ze alle zes af, als je ze hebt. En deze keer geen uitstel meer. Drie dagen krijg je, niet langer! Voor acht uur 's avonds wil ik ze hebben.’

‘Acht uur! Waarom niet om twaalf uur 's nachts?’

‘Schei uit! Dat is zo afgezaagd! Altijd moet het om middernacht gebeuren. Maar deze keer niet. Dit is geen griezelfilm, Onnoval.’

‘Ja, maar...’

Ferluci is al verdwenen. Hij laat een verschroeiend spoor van stinkende zwavel en een rood vlammeende rookwolk na. Het sneeuwt nog steeds.

‘Over drie dagen, Onnoval,’ galmt Ferluci's stem nog na. ‘Vergeet het niet! Voor acht uur 's avonds! Oh ja, en wees blij dat ik je boek weer eens gered heb. Dat magische boek waarmee jij de zieltjes van kinderen kunt veroveren.’

Een zwart boek ligt op een hoopje sneeuw. Onnoval pakt het op en veegt de sneeuwvlokken van de kaft. Even glimt er iets vochtigs in zijn ogen. Teder streelt hij de kaft, terwijl hij fluisterend de titel uitspreekt. Met twee handen drukt hij het boek tegen zijn borstkas.

‘Mijn mooie boek,’ mompelt hij. ‘Mijn prachtige verhalen. Zonder verhalen kan ik geen zieltjes winnen. Maar hoe krijg ik mijn verhalen weer bij de kinderen? Hoe kom ik terug in de werkelijkheid?’

Drieënveertig

‘Leeuwenhart!’

Was dat een stem? Mick opent zijn ogen. Het is stikdonker en ver na middernacht volgens de cijfers op de wekkerradio.

‘Lee-eeu-eeuwenha-art.’

Alweer die stem? Dat kan niet, denkt Mick. Alleen mijn chatvrienden noemen mij zo. Hier thuis weet niemand wie Leeuwenhart is. Mijn ouders weten niet eens wat chatten is. Hij gaapt, sluit zijn ogen en draait op zijn andere zij.

‘Lee-eeuw-eeuwenha-art.’ Een holle, onwerkelijke stem. Ingeblikt. Een computerstem?

‘Leeuweeuweeuwen-hawawart.’ Een lange spookachtige kreet.

Mick schrikt zo dat zijn voeten het dekbed half van het bed schoppen. Zijn ogen staan wijd open. De kamer is duister, maar in de buurt van zijn bureau hangt een spookachtige gloed. Wat kan dat zijn?

Hij kijkt naar het bureau. Daar staat zijn computer.

Hè, die heeft hij toch uitgezet? Dat weet hij zeker.

‘Leeuwenhartje.’ Een gluisperige, sluipende stem deze keer.

‘Er isss possssst voor jou!’

Mick zit rechtop in bed. Hij wrijft in zijn ogen.

Nu is hij klaarwakker. Er beweegt iets op het computerscherm.

Dat kan niet! De PC staat niet aan. Opeens voelt Mick zich niet meer veilig in zijn kamer. Hij is niet alleen. Er is iets anders aanwezig, iets onbekends.

De rest van het huis is stil en donker als een spookhuis. Iedereen slaapt. Er is alleen de ademhaling van de duisternis.

‘Leeeeeeeuwenhart.’

Geen twijfel mogelijk. De stem komt uit de computer.

Maar dat is onmogelijk. Er moet een of ander defect zijn.

Het is de oude computer van zijn broer Ronnie. Die had hem een jaar of vier geleden gekregen van een man die hem bij het oud vuil wilde zetten. Ronnie had de machine in de schuur gepleurd en nooit gebruikt. Sinds een paar weken staat hij op Micks kamer, waar Mick hem gebruikt om te chatten en te internetten. De computer werkte altijd prima, waarom doet hij nu dan opeens zo raar?

Kortsluiting misschien, waardoor de computer als radio-ontvanger fungeert? Kan dat eigenlijk? Nee, onzin, de stekker zit niet eens in het stopcontact, denkt Mick. Die heb ik eruit getrokken voor ik ging slapen. Dat doe ik altijd, voor de veiligheid, dat ik zeker weet dat hij uit is.

‘Leeuwenhartje... er isss possst.’

Er klinkt een belletje. Het scherm licht op en toont een knipperende tekst: ER IS MAIL VOOR LEEUWENHART!

‘Hoe kan dat nou?’

Mick stapte uit bed en loopt naar zijn bureau. Hij kijkt naar het scherm als een aap naar een olifantsei.

De knipperende letters verdwijnen. Er verschijnt een nieuwe tekst:

 GRZLBS. ONNO 9-9-02 0:44

Dat is alles wat er staat. Het paperclipje voor het bericht betekent dat er een bijlage bij zit.

Dat kan van alles zijn: een foto, een filmpje, een scheldbrief. Maar soms is het gevaarlijk om zo’n bijlage te openen. Je weet nooit zeker wat ze je sturen...

Mick kijkt er een poosje naar. Kan niet! denkt hij. Hij controleert het stopcontact nog eens. De stekker zit er niet in.

Mick schudt zijn hoofd. Het is gewoon onmogelijk. Zijn computer kan niet vanzelf vreemde berichten ontvangen van Onno. En wie is die Onno? Hij kent geen Onno.

Een flits op het scherm. OPEN! staat opeens met dwingende letters onder het mailtje, alsof iemand in Micks oor schreeuwt. Meteen verschijnt een nieuwe regel: MAAK OPEN, LEEUWENHART!

Mick aarzelt, maar terwijl hij naar het scherm staart, zoekt zijn hand gehoorzaam de muis.

‘Niet doen!’ fluistert een stemmetje in zijn achterhoofd. Maar zijn hand hoort dat niet.

Het pijltje op het scherm verschuift. Voorzichtig, heel zachtjes, drukt Mick met zijn wijsvinger op de linkermuisknop.

Onmiddellijk wordt er een nieuw venster geopend. In het venster verschijnen lijnen, die elkaar kruisen, in elkaar schuiven, uitklappen, een rechthoek vormen. De kaft van een boek verschijnt en vult het scherm bijna helemaal.

Een zwart boek met een gifgroene titel: DE GRIEZELBUS. Daaronder staat een illustratie van een knalgroene slang. Mick wrijft in zijn ogen. Wat betekent dit?

Opeens is hij klaarwakker. Shit! Wacht eens. Zou dit een virus zijn? Heeft iemand hem een virus gestuurd? Wie? Die Onno? Waarom? De computer stond niet eens aan. Dat kan toch niet?

Opnieuw wrijft hij in zijn ogen en probeert helder te denken. Da’s beroerd, denkt hij. Want nu gaat dat virus waarschijnlijk via mijn adresboek meteen door naar de computers van mijn chatvrienden. Ik moet ze waarschuwen.

Plotseling beweegt de slang. Hij kronkelt over het scherm, draait zijn kop en kijkt Mick aan. Gele ogen met een zwarte spleet in het midden. Een worm met ogen.

‘Dus jij bent het virus,’ fluistert Mick. ‘Geen slang maar het beruchte wormvirus.’

Het lijkt of de worm uit de monitor zal komen.

Wel raar, maar heel knap gemaakt! denkt Mick.

‘Lllllleeeuwenharttt! Ik heb een verhaaaaal voor jou.’

‘Een verhaal! Wat is dit voor kletsboek? Ik..’

Groen slijm druipt opeens uit de bek van de worm en valt sissend op het bureau. Mick schreeuwt het uit als het scherm explodeert. De wormenkop schiet naar voren en het lijf wikelt zich razendsnel om hem heen in een verstikkende greep. Op het laatste moment ziet Mick dat de worm plotseling een menselijk gezicht heeft.

‘Kom mee, Leeuwenhart. Met mij mee naar de Andere Werkelijkheid en luisssster..’

